

Sted nu, vil kunne søge sin Bopæl uden for Anstalten, men hertil er yderligere søjet den Betragtning, at man ikke ved at opføre en Præstebolig bør foregribe Overvejelsen af, hvorvidt et særligt Præsteembede for denne Strafanstalt med sit ringe Fangeantal bør bevares, og at der derfor efter Anstaltens Flytning ved indtrædende Embedsledighed vil være Anledning til at undersøge, om ikke Gerningen som Fængselspræst vilde kunne varetages af en af den paagældende Bys Præster. Denne sidste Tanke maa man dog bestemt tage Afstand fra. Som oftere nævnt gaar det paa ingen Maade an at betragte det nuværende lave Fangeantal som det normale; et Fangeantal paa henved 170 Fanger vil efter de foretagne statistiske Undersøgelser sikkert med langt større Ret kunne betragtes som det almindelige. Forudsætningen for, at en fremmed Præst paa forsvaerlig Maade vilde kunne varetage Gerningen i et Kvindefængsel med et Fangeantal af denne Størrelse, maatte selvfølgelig være, at denne Gerning kun krævede meget lidt Tid. Men at dette ikke er Tilfældet, vil fremgaa af en Redegørelse for, hvori Fængselspræstens Forretninger bestaar Foruden Afholdelse af Gudstjeneste i Anstaltens Kirke hver Søn- og Helligdag og de øvrige kirkelige Forretninger, som Foretagelse af Striftemaal og Altergang, Daab af de i Anstalten fødte Børn samt Begravelse af Fanger, der maatte afgang ved Døden, paahviler der Fængselspræsten forskellige andre Hverv, der hver for sig kræver Tid. Han skal saaledes deltage i Administrationen af Anstaltens Bibliotek, idet han navnlig forestaar Anstaltens af religiøse Bøger og for hver Uge tager Bestemmelse om disses Udlaan til Fangerne. Endvidere skal han deltage i de ugentlige Officiantmøder, paa hvilke Fangerne omtales, bedømmes eller holde Karakterer, og paa hvilke der tages Bestemmelse om, hvorvidt de, hvis Løsladelse forestaar, skulle hjemsendes eller løslades. Han skal forberede unge, ukonfirmerede Fanger, naar saadanne henhidde i Anstalten, til Konfirmation, afgive Erklæringer i Venaadningsfager om de paagældende Fangers aandelige Tilstand og hvert Aar afgive en Beretning om Gudstjenesten og Sjælesorgen. Endelig skal han, og dette er det hovedsagelige i Fængselspræstens Gerning, ved hyppige Besøg hos Cellefangerne og Samtaler i Cirum med Fællesfangerne udøve den individuelle Sjælesorg. For at dette kan ske med Udbytte, er det nødvendigt, at Præsten — ligesom de andre højere Fængselsfunktionærer — nøje sætte sig ind i hver Fanges Forhold og saa vidt muligt lærer hver enkelt af dem at kende. Han bør derfor gennemlæse Domsakterne og

de øvrige Dokumenter, der følge med Fangerne ved deres Indsættelse, og gøre sine Optegnelser efter dem, gennemlæse alle Breve til og fra Fangerne, endvidere skaffe sig Underretning om, hvorledes Fangerne Forhold er under Straffen saavel med Hensyn til Disciplin, som til Undervisning og Arbejdet osv. Det er indlysende, at der til Varetagelsen af den individuelle Sjælesorg selv i et Fængsel, hvis Fangeantal ikke er større end Kristianshavns Strafanstalt, daglig maa medgaa en ganske betydelig Tid, og Overinspektionen er forvisset om, at Fængselspræstens Embede i denne Anstalt ikke paa forsvaerlig Maade vil kunne bestrides som en Bibesættigelse for en Præst, der er optaget af en anden betydelig Virksomhed. Hvor stort Beslag en Fængselspræsts Gerning lægger paa hans Tid og Kræfter, vil fremgaa deraf, at Præster ved Horsens og Bridesløselille Strafanstalter, hvor ganske vist Fange-tallet ikke er saa lidt større end i Kvindeanstalten, flere Gange have været sygemeldte paa Grund af Overanstængelse i deres Tjeneste, samt at der ved Bridesløselille Strafanstalt fra indeværende Finansaars Begyndelse er bevilget Lønning til en Medhjælper for Præsten paa Grund af Virksomhedens Uoverkommelighed for en enkelt Person. Det maa endelig erindres, at den Anstalt, der her er Tale om, er et Kvindefængsel, og at det er en Kendsgerning, at Kvindefanger i betydelig højere Grad end Mandfanger søge Præsten og føle Trang til Sjælesorg. Det vilde uden Tvivl være til stor Skade for Fangebehandlingen, hvis man ophævede Præsteembedet ved den ny Anstalt, og man kan ikke ved det foreliggende Forslag lægge en saadan Eventualitet til Grund. Selv om dernæst Trangen til, at Præsten boer umiddelbart ved Anstalten, ikke er saa stor som for Flertallet af de øvrige Funktionærers Bedkommende, maa Ministeriet dog fastholde Ønsket om Opsørelse af en Tjenestebolig til denne Embedsmand, da dette sikkert vil være det hensigtsmæssigste haade for Anstalten og Præsten. Der er Tilfælde, i hvilke Præstens hurtige Tilstedekomst paa Anstalten kan være i høj Grad ønskelig uden for den bestemte Tid, i hvilken han vilde være der, hvis han boede borte fra Anstalten, saaledes ved pludselig indtrædende alvorlige Sygdomstilfælde, ved Selvmordsforsøg, ved Indsættelse af Fanger, der straks ere dybt nedtrykte eller fortvivlede o. s. v. Saavel ved Horsens som ved Bridesløselille Strafanstalt have Præsterne da ogsaa Embedsbolig, og naar dette ikke er Tilfældet ved Kristianshavns Strafanstalt, er Grunden dertil vel nærmest den, at der ikke